

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3014/23
25.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Рајић Илић, адвокат из Београда, улица Светозара Марковића бр. 45/10, против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., као правних следбеника сада покојног ДД, чији је заједнички пуномоћник Милорад Ђукић, адвокат из Београда, улица Панчићева бр. 2, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиле и жалби тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 196/22 од 09.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.09.2024. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 196/22 од 09.11.2022. године у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиле па је утврђено да је тужила искључиви власник двособног стана број 1, корисне површине 53,30м², који се налази у приземљу породичне стамбене зграде изграђене на кп ... и кп ... КО ... са припадајућом оставом у подруму површине 12,51м², укњижено у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни трпети, и у том делу се жалба тужених **ОДБИЈА**, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 196/22 од 09.11.2022. године у преосталом делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да је тужила носилац права заједничке својине на породичној стамбеној згради део 1, површине у габариту 71м², изграђене на кп ... и кп ... КО ... и свим заједничким деловима зграде, укњижено у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни трпети и у ставу другом изреке, и у том делу се предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом Вишег суда у Београду П 196/22 од 09.11.2022. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је утврђено да је тужила искључиви власник двособног стана број 1 корисне површине 53,30м² који се налази у приземљу породичне стамбене зграде изграђене на к.п. ... и к.п. ... КО ..., са припадајућом оставом у подруму површине 12,51м² као и носилац права заједничке својине на породичној стамбеној згради део број 1, површине у габариту 71м²

изграђене на к.п. ... и к.п. ... КО ... и свим заједничким деловима зграде, укњижено у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни трпети.

Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиљи надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 310.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља побијајући решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Тужене су благовремено изјавиле жалбу побијајући наведену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка опредељено су тражиле.

Тужиља је доставила одговор на жалбу тужених.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 и 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 78/18 и 18/20) Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужених делимично основана.

Од стране првостепеног суда нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које овај суд пази по службеној дужности.

Према образложењу побијане пресуде и чињеничном утврђењу између ДД и ЂЂ са једне стране и ЕЕ са друге стране дана 15.05.1965. године закључен је уговор о ортаклуку оверен пред Петим општинским судом у Београду под бројем 1955/65. Према члану 1. уговора, уговарачи ДД и ЂЂ решењем СО Вождовац 03-18783/1764 од 27.10.1964. године добили су на коришћење грађевинско земљиште и то део к.п. ... и део к.п. ... уписане у ЗКУЛ бр. ... и ... КО..., све ради изградње породичне стамбене зграде. Чланом 2. уговорено је да у сврху изградње стамбене зграде на овој парцели, уговарачи ДД и ЂЂ оснивају ортаклук са ЕЕ и саглашавају се да заједничким средствима изградње зграду по плану и поделе вертикално с тим што ће по завршетку зграде десна, то јест западна страна са приземљем и спратом припасти у својину ЂЂ, заједно са подрумом – гаражом испод овог дела зграде а уговарачима ДД и ЂЂ други део зграде који ће представљати два мања етажна стана и то стан приземно уговарачу ДД са једним идеалним делом подрума то јест 1/2 а ЕЕ стан на спрату и други део подрума. У циљу набавке материјала и отпочињања изградње, уговарачи су сагласни да ЂЂ у ортаклук унесе 2.000.000,00 динара, а ДД и ЕЕ по 1.000.000,00 динара. Чланом 7 уговора одређено је да ће даном укњижбе право својине на становима из тачке 2 уговора, престати ортаклук и да ће се извршити коначни обрачун уговорених средстава.

Између ДД и ЕЕ, дана 16.12.1971. године, закључена је допуна Уговора о ортаклуку Ов 1955/65 од 15.05.1965. године и чланом 1 констатовано је да су на дан

закључења допунског уговора ЕЕ и ДД, сагласни да је сваки од њих уложио у извођење заједничких радова за изградњу куће једнак износ и да по том основу немају никаквих потраживања један према другом. Чланом 4 допуне уговора констатовано је да се уговарачи споразумевају да изврше замену станова, и то тако да стан на спрату припадне ДД, а стан у приземљу ЕЕ, да ДД припадне гаража, лева подрумска просторија од улаза, део ходника испред те просторије подељен у продужетку преградног зида између те подрумске просторије и подрумске просторије која припада ЕЕ и просторије предвиђене за *ws*, а ЕЕ да припадне простор и подрумски део испред улаза у подрумске просторије, подрумска просторија десно од улаза и други део ходника испред те просторије, да део земљишта иза куће користе на једнаке делове, као и таван и део земљишта испред куће. Чланом 5 констатовано је да је овај уговор саставни део Уговора о ортаклуку од 15.05.1965. године, те да се односи на уговараче ДД и ЕЕ.

ДД, решењем о употребној дозволи Одељења за комуналне, грађевинске и стамбене послове – Одсек за грађевинске послове и обједињену процедуру РОП-ВОЗ 284-ЈУП-1/17 од 17.03.2017. године одобрена је употреба радова на изградњи слободностојећег стамбеног објекта висине По + П + 1 у улици ... у ... на к.п... КО ... и ... КО ..., а према спецификацији посебних делова, у сутерену се налази остава за огрев површине 12,51 m², у приземљу стан бр.1 по структури двособан и на спрату стан бр.2 по структури двособан, оба површине 53,30 m². Решењем Републичког геодетског завода – СКН Вождовац бр.952-02-18-14/17 од 20.12.2017. године, у листу непокретности ... КО ... дозвољен је упис права својине у корист ДД на породичној стамбеној згради, гаражи бб и стану бр.1 и стану бр.2 површине 53 m², уз забележбу да је укупна површина зграде 71 m² у габариту.

Решењем Петог општинског суда у Београду О.бр.1301/02 од 21.06.2002. године, тужиља као супруга оставиоца ЕЕ, оглашена је за наследника на ванкњижном праву власништва са 1/4 идеалних делова куће кућни бр.1 у улици ... у ..., саграђене на к.п... површине 396 m², уписана у ЗКУЛ ... КО ... и део к.п... површине 244 m², уписана у ЗКУЛ ... КО ..., а по основу Уговора о ортаклуку, закљученом 15.05.1965. године између ДД и ЂЂ, с једне стране и ЕЕ, који је оверен пред Петим општинским судом у Београду под бројем Ов 1955/65 од 15.05.1965. године.

Међу парничним странкама је неспорна чињеница да тужиља користи спорне непокретности од 1976. године, а да је пре тога у стану у приземљу живела сестра њеног супруга ЕЕ.

Полазећи од овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно ценио истакнути приговор недостатка активне легитимације на страни тужиље, правилно закључивши да је исти неоснован из разлога што је тужиља на основу оставинског решења Петог општинског суда у Београду оглашена за наследника на ванкњижном праву власништва на непокретностима, за које је неспорно да представљају непокретности које су предмет овог парничног поступка, а на којима је као носилац права својине уписан сада покојни ДД, правни претходник тужених.

Правилном применом одредби члана 723 и 729 Српско-грађанског законика, те

члана 28 Закона о основама својинскоправних односа, правилно је првостепени суд закључио да је тужила као правни следбеник сада покојног ЕЕ, ималац права својине на стану који се налази у приземљу породичне стамбене зграде у Улици ..., површине 53,30 м² са припадајућом оставом површине 12,51 м². По правилном закључку првостепеног суда чињеница да допуна уговора о ортаклуку није закључио трећи ортак из основног уговора, односно ЂЂ не утиче на ваљаност наведене допуне уговора из разлога што се иста не односи на трећег уговорника, односно на ортака, већ на ортачки однос правних претходника парничних странака. Такође, по правилном закључку првостепеног суда, уговор о ортаклуку није уговор за који је прописана обавезна писана форма нити је за ваљаност уговора о ортаклуку неопходна овера истог од стране суда при чињеници да је допуна уговора о ортаклуку закључена 1971. године. Поред тога, по закључку првостепеног суда, тужила је у несметаној државни предметних непокретности још 1976. године коју државину тужени нису оспоравали па су се поред напред наведених разлога стекли и услови за стицање права својине на предметним непокретностима одржајем у смислу члана 28 Закона о основама својинскоправних односа.

Супротно жалбеним наводима тужених, све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева у потврђујућем делу става првог изреке побијане пресуде, првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано на основу доказа које је правилно ценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку и у том делу жалбеним наводима тужени у ствари излажу сопствено виђење спорног материјално-правног односа и на свој начин интерпретирају чињенично стање у прилог свог успеха у спору. На потпуно и правилно утврђено чињенично стање у том делу, првостепени суд је правилно применио материјално право, а разлоге које је дао у свему прихвата и овај суд као довољно јасне да одговоре на суштинске аспекте чињенично-правног закључка првостепеног суда о основу стицања права својине тужиле на стану број 1, корисне површине 53,30 м² који се налази у приземљу породичне стамбене зграде изграђене на кп... и кп... КО ... са припадајућом оставом у подруму, површине 12,51 м².

Неосновано се жалбеним наводима тужених, оспорава правилност одлуке у потврђујућем делу, указује да је сада покојни ДД, а правни претходник тужених самостално финансијским средствима издејствовао изградњу стамбене зграде, а како је то и уговором о ортаклуку било предвиђено уједно и улагањем свог земљишта, а да би тужила евентуално могла имати каква права из уговора о ортаклуку првостепени суд морао је да утврди да ли је од стране тужиле, односно њеног правног претходника ЕЕ испуњена обавеза улагања средстава за градњу објекта, односно првостепени суд био је у обавези да утврди у чему се огледа допринос покојног ЕЕ према уговору о ортаклуку и да ли је уговор као такав и опстао.

Према Параграфу 723 Српског грађанског законика, који се примењује као правно правило на основу члана 4 Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.4.1941. године и у току непријатељске окупације, уговор о ортаклуку настаје када се два или више лица споразумеју да уложе своје рад или/и ствари своје ради постизања корист коју ће међу собом делити. Ради се о уговору за који није прописана обавезна писана форма којом се два или више лица обавезују да ће заједнички искоришћавати своја имовинска добра у циљу постизања имовинске користи. Да би се неко сматрао

ортаком неопходно је да је унео неку имовинску вредност у ортаклук и да учествује у подели заједничке добити.

У конкретном случају, по основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања произилази да је ЂЂ и правном претходнику тужених сада покојном ДД, а решењем СО Вождовац од 27.10.1967. године додељено на коришћење грађевинско земљиште и то део кп.... и део кп....., ради изградње породичне стамбене зграде и закљученим Уговором о ортаклуку од 15.5.1965. године ДД, ЂЂ и ЕЕ споразумели су се о висини новчаних средстава које ће уговорачи уложити у циљу набавке материјала и одпочињања изградње, односно да заједничким средствима изграде зграду по плану и поделе по вертикали и то тако да западна страна са приземљем и спратом припадне у својину ЂЂ заједно са подрумом – гаражом испод наведеног дела зграде, а уговорачима ДД и ЕЕ други део зграде који ће представљати два мања етажна стана и то: стан приземно уговорачу ДД са једним идеалним делом подрума, а ЕЕ стан на спрату и други део подрума. Значи, ДД у ортаклук није унео право својине на предметном земљишту већ је истом заједно са ЂЂ додељено на коришћење грађевинско земљиште, а ради изградње породичне стамбене зграде, те су ортаци ДД, ЂЂ и ЕЕ својим новчаним средствима створили нову ствар, односно породичну стамбену зграду и изградња и каснија физичка деоба је последица закључених предметних уговора и поделом по вертикали предметни уговори су и извршени имајући у виду да у поседу спорнога стана број 1 површине 53,30 м² у приземљу стамбене зграде са припадајућом оставом у подруму површине 12,51м², тужиља налази од 1976. године с тим да је пре тога у стану живела сестра њеног покојног супруга. С тим у вези, по основу закљученог уговора о ортаклуку, заједничким новчаним средствима створена је нова ствар, односно породична стамбена зграда, то су испуњени услови за стицање права својине по самом закону у смислу члана 21 и 22 став 1 Закона о основама својинскоправних односа, а евентуално већи допринос у градњи код чињенице да је унапред договорена подела, да је после реализације о извршењу уговора дошло и до деобе непокретности, не води већем сусвојинском уделу већ само конституисању новчаног потраживања.

Сагласно члану 16 Закона о основама својинскоправних односа сувласник има право да у свако време захтева деобу ствари која се може вршити вансудским путем на основу споразума сувласника или на основу одлуке суда. Споразум о деоби сувласничке ствари представља правни посао на основу којег се преноси право својине на тачно одређеном физичком делу сувласничке непокретности на сваког сувласника посебно и има за последицу развргнуће сувласничке заједнице. У сваком случају право на деобу настаје у тренутку стицања сувласничког својства и траје за све време трајања сусвојине. С тим у вези, предметни уговор о ортаклуку од 15.05.1965. године уједно садржи и споразум на који начин ће се извршити физичка деоба сувласничке непокретности на сваког сувласника односно ортака посебно, а у циљу развргнућа сувласничке заједнице.

Супротно наводима тужених, правилно првостепени суд није прихватио доказни предлог тужених да се изведе доказ вештачењем потписа уговорача на допуни уговора о ортаклуку из 1971. године, а ово имајући у виду што управо и жалбеним наводима тужени указују да је предметна допуна уговора о ортаклуку неформално сачињена. С тим у вези из стања у списима предмета произилази да је овај парнични поступак

иницијално започет против туженог ДД који током поступка није оспоравао свој потпис на допуни уговора од 16.12.1971. године већ је указивао да предметна допуна није сачињена у истој форми као основни уговор с обзиром да није оверена и да је изостала сагласност трећег потписника као ортака из основног уговора, а да се тужени са правним претходником тужиље по њиховом доласку и усељењу 1976. године о свему договорио о начину коришћења непокретности сходно међусобним улагањима на основу договора на који начин су парничне странке и користиле изграђену непокретност. Имајући у виду изнето, неосновано се жалбеним наводима тужених оспорава правилност закључка првостепеног суда да тужиља има закониту и савесну државину спорнога стана, указивањем да се правни претходник тужиље по основу уговора о ортаклуку није укњижио, да није имао дозволу за градњу на своје име односно да нису испуњени услови прописани одредбом члана 33 Закона о основама својинскоправних односа за стицање права својине на непокретности.

Наиме, по основу правилног чињеничног утврђења у првостепеном поступку, несумњиво произилази да се тужиља налази у несметаној и мирној државини предметнога стана са припадајућом оставом у подруму, почев од 1976. године по основу уговора о ортаклуку закљученог 1965. године и допуне уговора из 1971. године из ког произилази да су сагласном вољом уговорници ДД и ЕЕ заменили непокретности које су им требале да припадну у својину по основу уговора о ортаклуку из 1965. године, а што се потврђује и наводима из одговора на тужбу покојног ДД. Дакле, од 1976. године тужиља има савесну и закониту државину у периоду дужем од десет година односно у конкретном случају и преко двадесет година. Уосталом, када не би постојала могућност како је уређена одредбама члана 28 Закона о основама својинскоправних односа да се фактичко стање неометаног и непрекидног држања непокретности током десет, односно двадесет година уподоби правном стању и произведе последице стицања својине по том законском основу онда не би и постојао такав начин стицања права својине на непокретности какав је прописан одредбом члана 20 и 28 Закона о основама својинскоправних односа и то управо због постојања интереса правне сигурности.

Закон о основама својинскоправних односа у члану 20 ставу 1 прописано је да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем, а ставом другим да се право својине стиче и одлуком државног органа на начин и под условима одређеним законом. Када су у питању непокретности, члан 33 истог закона одређује да се на основу правног посла право својине на непокретности стиче уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом.

Законом о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС", бр.72/2009, 18/2010, 65/2013, 15/2015 – ОУС, 96/2015, 47/2017 – аут.тумачење, 113/2017 – др.закон, 27/2018 – др.закон), прописивао је у члану 60 став 1, којим је дефинисано начело уписа у катастар непокретности, да се својина и друга стварна права на непокретностима стичу, преносе и ограничавају уписом у катастар непокретности (конститутивност уписа), а престају брисањем уписа. У ставу 2 и 3 наведеног члана, у случајевима одређеним законом, својина и друга стварна права на непокретностима могу се стећи и пре уписа у катастар непокретности, а уписом производе правно дејство према трећим лицима (декларативност уписа), односно да се у катастар непокретности могу уписати и одређена облигациона права која се од тренутка уписа могу супротставити трећим

лицима. Члан 60 престао је да важи 08.06.2018. године на основу Закона о поступку уписа у катастар непокретности и водова ("Службени гласник РС", бр.41/2018 са каснијим изменама). Према члану 3 став 1 Закона о поступку уписа у катастар непокретности и водова, према начелу уписа, предвиђено је да се право својине и друга стварна права на непокретностима стичу, преносе, ограничавају или губе уписом у катастар непокретности чиме сам упис има конститутиван карактер. Међутим, у наставку наведеног члана прописано је следеће: да се само у случајевима одређеним законом, својина и друга стварна права на непокретностима и водовима могу стећи пре уписа у катастар, али да и тада тек уписом производе правно дејство према савесним трећим лицима. Из наведеног следи да закон потврђује постојање декларативности уписа, којим се остварује подједнако битна, публицитетна функција катастра непокретности. Имајући у виду изнето, без утицаја је жалбено указивање тужених да тужила, а ни правни претходник тужиле нису стекли право својине на спорном стану с обзиром да на истом нису уписани у јавне књиге сходно члану 33 Закона о основама својинскоправних односа. Наиме, правни претходник тужиле, а и сама тужила имају ванкњижну својину предметног стана, с обзиром да ванкњижна својина представља правни институт који је створила и обликовала судска пракса и представља право својине стечено на основу закљученог пуноважног правног посла усмереног ка преносу права својине који за свој предмет има непокретну ствар која је предата стицаоцу, односно само право својине на непокретности стечено је пре момента уписа у јавну евиденцију права непокретности, а као што је конкретан случај.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде у потврђујућем делу, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе тужених, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, јер не могу довести до другачије по тужене повољније одлуке у овој парници.

Из наведених разлога, применом члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбеним наводима тужених указује да побијана одлука у укидајућем делу не садржи разлоге за дати закључак да је тужила стекла право заједничке својине на породичној стамбеној згради део број 1, површине у габариту 71 м², изграђене на к.п. ... и к.п. ... КО ... и свим заједничким деловима зграде укњижено у ЛН ... КО ..., при чему нису ни опредељени који су то заједнички делови зграде. Из наведеног следи да је побијана пресуда у укидајућем делу захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, при чему првостепени суд у том делу није правилно применио ни материјално право.

Наиме, право странке у поступку на образложену судску одлуку јесте право на познавање битних разлога и јасно образложених ставова суда о чињеничним и правним питањима, на основу којих је пресуда донета, а што је првостепени суд пропустио да учини, закључивши да је тужила стекла право заједничке својине на породичној стамбеној згради и свим заједничким деловима зграде. Европски суд за људска права установио је обавезу националних судова да судске пресуде морају на адекватан начин да изложе разлоге на којима се заснива решење правног и фактичког питања у

конкретном спору из чега произилази и право на образложену пресуду. Право на образложену пресуду засновано је на принципу на коме се заснива Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода, а то је принцип заштите појединца од произвољног пресуђивања које се изводи из темељног принципа Конвенције, то јест владавине права, а у ужем смислу то право се изводи из члана 6 став 1 Конвенције, то јест права на правичан поступак.

Према члану 19 Закона о основама својинско правних односа, право својине на посебном делу зграде може постојати на стану, пословној згради, гаражи, односно гаражном месту, док на заједничким деловима зграде и уређајима у згради, власници посебних делова зграде имају право заједничке недељиве својине. Под заједничким деловима зграде подразумевају се делови зграде који не представљају посебан или самосталан део зграде, који служе за коришћење посебних или самосталних делова, односно згради као целини као што су: заједнички простори (степениште, улазни простори, ветробрани, заједнички ходник, галерија, тавански простор, подрум, сушионице за веш, заједничке терасе и друге просторије намењене заједничкој употреби власника посебних и самосталних делова зграде и друго), заједнички грађевински елементи као и заједничке инсталације, опрема и уређаји, ако не представљају саставни део самосталног дела зграде и не чине саставни део посебног дела зграде, односно не представљају део инсталација, опреме и уређаја који искључиво служи једном посебном делу. Правни режим заједничких делова зграде установљен Законом о основама својинско правних односа, заснован је на правилу садржаном у члану 19 став 2. То право је акцесорног карактера у односу на право својине на посебном делу зграде и преноси се уз право својине на посебном делу зграде, значи као акцесорно право. Што се тиче недељивости ове заједничке својине, тим атрибутом се не изражава својство објекта права, већ немогућност да се захтева подела, односно престанак режима заједничке својине док постоји зграда као целина. Етажни власници су овлашћени да наменски употребљавају заједничке делове зграде у границама својих потреба. То значи да величина посебног дела нема никаквог утицаја на вршење овог овлашћења. Будући да овлашћење употребе припада свим етажним власницима, сваки од њих истовремено има обавезу да трпи наменску употребу заједничких делова од стране осталих етажних власника.

Имајући у виду изнето, на основу одредбе члана 391 став 1 и 392 став 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Укинута је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, сагласно одредби члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, јер зависи од коначног исхода спора и постигнутог успеха странака из ког разлога нису цењени жалбени наводи тужиле којима се побија решење о трошковима поступка, те је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама на које му је указано од стране другостепеног суда, те ће отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка, те ће имајући у виду за сада изведене доказе и предложене доказе, као и оне које парничне странке имају право и обавезу да изнесу у смислу одредбе члана 314 Закона о парничном поступку, поуздано утврдити све чињенице битне за правилну оцену основаности тужбеног захтева тужиле, те ће правилном применом материјалног права одлучити о тужбеном захтеву тужиле којим је тражено да се утврди да је по основу одржаја стакла право заједничке својине на

предметној породичној стамбеној згради и свим заједничким деловима зграде уписане у ЛН ... КО ... Пошто поступи у смислу одредбе члана 398 став 2 Закона о парничном поступку, првостепени суд ће поново одлучити о тужбеном захтеву, дајући јасне и потпуне разлоге за своју одлуку.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић